

Meno, priezvisko súťažiacoho: Kristína Árendášová
Presná adresa (bydliska a školy)
Názov súťažnej práce: Déjà vu
Kategória, do ktorej súťažiaci patrí: II.

Medailón

1. kapitola

Lekvárové palacinky so šľahačkou boli sestrinou špecialitou. Na rozdiel od mamy ich vedela urobiť akoby so štipkou mágie. Dalo by sa povedať, že má magické ruky. Hneď ako som zacítila sladkú vôňu palaciniiek, rozbehla som sa po schodoch do jedálne, kde ich sestra natierala jahodovým lekvárom.

„Ako si sa vyspala?“

„Výborne,“ odvetila som, sadajúc si na mäkký vankúš položený na mojej stoličke.

„Mama už odišla?“ spýtala som sa, no sama som vedela, že ešte nie.

„Neviem. Dnes budeš doma sama. S kamoškou sa zberáme do obchodného centra a nepotrebujem, aby si ma tam otravovala svojou prítomnosťou,“ nahnevane na mňa pozrela.

Pretočila som očami a vyplazila jej jazyk. Je trápna.

Sestra si to očividne nevšimla lebo zaliezla do kúpeľne. Istotne stade nevyjde aspoň hodinu. Líči sa. Bez toho by na verejnosť nikdy nešla.

Nevadí. Vyzerá to tak, že sa asi obslúžim sama. Zobrala som dve palacinky z taniera, na ktorom boli položené aj ostatné. Cestou k jedálenskému stolu som zobrala z poličky jahodový lekvár a šľahačku. Potom som sa posadila na stoličku a začala sa hostiť. Popritom som však rozmýšľala, čo budem celý deň robiť. Napadlo mi toho za plný list papiera, no polovicu tých vecí jednoducho robiť nemôžem. Ostáva mi hojdať v podstate jediné: hojdačka v záhrade.

Po dobrých raňajkách som po schodoch vyšla do izby, zo skrine vybrala veci do záhrady a vyšla von. Najskôr som sa však rozbehla ku skleníku. Mama tu pestuje samé dobroty. Vnútro skleníka mi pripomína sklenený hrad. Zrána je v ňom príjemne, no dnes som do neho nevstúpila. Spozorovala som sestru. Čudné. Mala byť predsa dávno v meste s kamoškou. Sestra si ma nevšimla. Zazvonil jej mobil.

„Haló. Halóooo?“

Zdalo sa, že nik neodpovedal.

„Povedala som ti, nech mi nevoláš!“ zakričala sestra na osobu na druhej strane.

„Nebodaj si už zabudla, čo si sľúbila?“ ozval hrubý mužský hlas.

Po tele mi prebehli zimomriavky.

„Máš čas do zajtra! A nezabudni, čo sa môže stať, ak to neurobíš.“

Po tejto vete sestra vypla telefón a hodila ho o zem.

Chcela som odísť, aby nezistila, že som ju pozorovala. Jej hlasný plač ma zastavil. Pozrela som sa na ňu. Sedela na zemi schúlená do kľbka a plakala. Pribehla som k nej a objala ju. Keď však zacítila dotyk mojich rúk, odstrčila ma. Zotrela si slzy a kričala na mňa, že ju špehujem. Potom zdúchla.

„Určite sa zavrela do svojej izby,“ pomyslela som si a vrátila som sa za domov. Vrátili mi v hlave jej slzy, ale aj zvedavosť.

Izba však bola prázdna. Sadla som si za jej písací stôl a začala si kresliť. Snažila nájsť gumu, no nahmatala som na poličke kovový medailón. Vzala som ho do rúk a obzerala som si ho v okennom svetle. Zdobili ho malé žlté motýliky. V tom neporiadku si to ani nevšímne. Sadla som si na okraj postele. Opatrne som ho držala v rukách aby mi náhodou nespadol. Prstom som prešla po jednom žltom motýlikovi. Na rozdiel od ostatných mal zlomené krídlo. Vtedy som si to nevšimla. Spoza okna sa ozvalo:

„Ela, pod' sem, alebo vykukni na chvíľu!“

Trochu mnou trhlo. Medailón som nechala na posteli a pozrela som sa na záhradu. Bol to Lukáš.

„Dnes mám oslavu. Chystám párty a ak by si mala čas, želal by som si, aby si prišla.“

Lukáš ma naozaj prekvapil. Nečakala by som, že ma pozve. Úprimne – oslava ma vôbec nelákala. Lukáš pozve isto celú bandu z ulice a tieto detská ozaj nemusím. Nevedela som, ako mu mám narýchlo odpovedať. Nenapadlo mi nič, čím by som sa z tohto pozvania vyvliekla. Nakoniec som vyjachtala.

„Jasné, že sa pridám!“

Ja trúba. Toto som celá ja, ani zaklamať neviem.

Lukáš si rukou prehrnul svoje dokonalo uhladené hnedé vlasy a pousmial sa.

„Dúfam, že prídeš aj so sestrou... Oslava bude pri jazere. Takže si nezapodnate zobrat' plavky!“

No to je gól! Sestru? Prečo chce, aby som zobrala aj sestru? Asi žiarlim.